

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Magistrátu města Brna**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, za účasti **Ing. B. P.**, zastoupeného JUDr. Jindřichem Finkem, advokátem se sídlem v Brně, Palackého třída 135, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2006, č. j. 57 Ca 40/2005 - 37,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2006, č. j. 57 Ca 40/2005 - 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo pro vady řízení zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 4. 7. 2005, č. j. OÚSR U 05/28794. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání Ing. B. P. (dále jen „žalobce“) a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna Brno - střed (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 4. 2005, č. j. STU/01/0500057/000/001, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 105 odst. 3 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), a za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění

(dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku zániku odpovědnosti za uvedený přestupek, když počátek běhu jednoroční lhůty, po jejímž uplynutí nelze přestupek projednat, stanovil ode dne 20. 2. 2003, kdy bylo poprvé orgánem státního stavebního dohledu zjištěno protiprávní jednání žalobce. Stěžovatel namítá, že skutková podstata obsažená v ustanovení § 105 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, tj. užívání stavby, resp. umožnění užívání stavby, v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, případně bez kolaudačního rozhodnutí, je tzv. „trvajícím“ přestupkem, jehož podstatným rysem je nejen vyvolání protiprávního stavu porušením povinnosti ze strany pachatele, ale i následné udržování tohoto stavu. Zákonem stanovená jednoroční prekluzivní lhůta v takovém případě počíná běžet až od ukončení protiprávního jednání, v projednávané věci tedy po dni 29. 1. 2005, kdy nabylo právní moci stavebním úřadem vydané kolaudační rozhodnutí. Lhůta pro projednání přestupku a uložení pokuty tak byla zachována a krajský soud pochybil, když rozhodnutí stěžovatele z uvedeného důvodu zrušil. Stěžovatel rovněž upozorňuje na skutečnost, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu je uvedeno, že se zrušuje jak rozhodnutí stěžovatele, tak i rozhodnutí prvostupňového stavebního úřadu. Ve výroku napadeného rozhodnutí však uvedená skutečnost promítnuta není, zrušováno je pouze druhostupňové rozhodnutí stěžovatele. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti namítá nedostatek pasivní legitimace v přestupkovém řízení s tím odůvodněním, že tvrzení stěžovatele o protiprávním jednání žalobce spočívajícím v umožnění užívání nezkolaudované stavby pouhým uzavřením nájemní smlouvy nemá oporu ani v zákonné úpravě, ani ve zjištěném skutkovém stavu. Žalobce poukazuje na znění ustanovení § 79 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož může dát stavbu do užívání pouze stavebník, a to na základě zvláštní písemné dohody o užívání stavby mezi stavebníkem a uživatelem. Rozhodně tak nemůže učinit žádný pronajímatel standardní nájemní smlouvou, pokud by ovšem nebyl současně stavebníkem, a tedy by nájemní smlouva plnila i účel výše uvedené dohody, což však není tento případ. Žalobce dále namítá, že nemohl umožnit užívání stavby také z toho důvodu, že v době uzavření nájemní smlouvy tato stavba ještě vůbec neexistovala. Uvádí, že není jeho povinností kontrolovat stav pronajatých prostor v domě, kde nebydlí a ani je fyzicky neužívá. Bylo naopak povinností správního orgánu, pokud zjistil jakékoli porušení povinností stavebníka, zasáhnout a splnění uložených opatření vynutit. Nic z toho však správní orgán neučinil, protiprávní činnost stavebníka toleroval a nijak jej za užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí nepostihl. Žalobce proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Ze správního spisu stěžovatele Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

V pořadí druhým rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 22. 4. 2005, č. j. STU/01/0500057/000/001, byl žalobce jako majoritní vlastník objektu Č. 6 v B. uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 105 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, kterého se dopustil tím, že v době od 20. 2. 2003 do 29. 1. 2005 umožnil obchodní společnosti M. L., a.s., se sídlem v P. 4, V I. 16/1264, užívat na základě smlouvy o pronájmu nebytových prostor ze dne 30. 4. 2002 za účelem maloobchodního prodeje obuvi, textilu a sportovního zboží prostory v I. nadzemním podlaží (přízemí) a II. nadzemním podlaží (1. patro) v objektu v B., Č. 6 (prodejna „C. s.“), bez kolaudačního rozhodnutí. Užívání prostor bylo zjištěno orgány státního stavebního dohledu při místním šetření provedeném dne 20. 2. 2003 a následně dne 1. 7. 2003, 13. 8. 2003 a 9. 9. 2004.

S výše uvedeným rozhodnutím se žalobce neztotožnil a podal proti němu včasné odvolání, v němž shodně jako následně v podané žalobě namítal, že jednání, kterého se měl dopustit a které bylo kvalifikováno jako přestupek, není ve výrokové části náležitě specifikováno, rozhodnutí spočívá na neúplně a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, věc byla nesprávně posouzena i z právního hlediska.

Odvolání stěžovatel podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen „správní řád“), zamítl, a to rozhodnutím ze dne 4. 7. 2005, č.j. OÚŠŘ U 05/28794, a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Pokud jde o výklad ustanovení § 105 stavebního zákona, označení přestupku jako „trvajícího“ a vysvětlení možnosti postižení vlastníka stavby za protiprávní jednání, stěžovatel poukázal na podrobné odůvodnění obsažené v jeho předcházejícím rozhodnutí ze dne 15. 11. 2004, č.j. OÚŠŘ U 04/51374. Toto rozhodnutí obsahuje jak závěry prošetření projednávané záležitosti z hlediska stavebního zákona, tak i citace kolaudačních rozhodnutí z let 1996 a 1998, která měl odvolací orgán k dispozici. Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že probíhající řízení se týká téhož přestupku, a sice umožnění užívání vymezené části stavby bez kolaudačního rozhodnutí, který je možno charakterizovat jako přestupek trvajícího charakteru, u něhož jednoroční lhůta počíná běžet teprve od ukončení protiprávního jednání (v daném případě od nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí dne 29. 1. 2005), který proto bylo možno postihnout až do 29. 1. 2006.

Žalobce napadl výše označené rozhodnutí stěžovatele žalobou u krajského soudu, v níž uplatnil následující žalobní body: 1/ rozhodnutí stěžovatele není z formálního hlediska rozhodnutím, neboť postrádá zákonem předepsané náležitosti; 2/ jednání, kterého se měl žalobce dopustit, není ve výrokové části rozhodnutí náležitě specifikováno; 3/ správní orgány obou stupňů nezjistily úplně a dostatečně skutkový stav věci, z čehož následně vyvodily nesprávné právní závěry. Jednotlivé žalobní body žalobce rozvedl následovně. Uvedl, že v předcházejícím přestupkovém řízení nebylo nikterak zkoumáno, kdo, kdy a v jakém stavu nebytové prostory předal nájemci a že on jako vlastník se nemohl dopustit protiprávního jednání pouze tím, že k uvedeným prostorám uzavřel s nájemcem nájemní smlouvu. Namítl, že součástí správního spisu nejsou kolaudační rozhodnutí z let 1996 a 1998, která se týkají stejných nebytových prostor, které následně započal užívat nájemce M. L., a.s., na základě uzavřené nájemní smlouvy. Z uvedeného tak vyplývá, že v roce 2002 byly dány do užívání ty nebytové prostory, které byly na základě předchozích kolaudačních rozhodnutí vymezeny jako prostory obchodní, a zahájil-li následně nájemce stavební činnost bez vědomí žalobce jako vlastníka, je tento postihován za skutek, který spáchala jiná osoba.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť z jiných důvodů, než které žalobce uplatnil v podané žalobě. Krajský soud dospěl k závěru, že zákonem stanovená jednoroční lhůta od spáchání přestupku, po jejímž marném uplynutí nelze přestupek projednat, uplynula v dané věci dnem 21. 2. 2004, neboť protiprávní jednání žalobce, které bylo kvalifikováno jako přestupek dle § 105 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, bylo poprvé zjištěno orgány státního stavebního dohledu při místním šetření dne 20. 2. 2003. Stěžovatel proto zatížil své rozhodnutí vadou, když i přes marné uplynutí uvedené jednoroční lhůty pokračoval v meritorním projednávání přestupku a dne 4. 7. 2005 vydal ve věci rozhodnutí.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a důvody v ní uplatněné stěžovatel opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem týkající se stanovení počátku běhu jednorozhodnutí lhůty pro projednání přestupku dle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Dle názoru stěžovatele je v případě tzv. trvajících přestupků, k nimž nepochybně patří také jednání naplňující znaky přestupku dle ustanovení § 105 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, nutno počátek běhu lhůty odvíjet od ukončení protiprávního stavu (či protiprávního jednání), nikoli od okamžiku, kdy poprvé bylo protiprávní jednání zjištěno správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatel rovněž poukazuje na pochybení krajského soudu, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že se zrušují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, avšak výrokem zrušil pouze rozhodnutí stěžovatele [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou stěžovatele týkající se procesního pochybení krajského soudu, tedy námitkou podřaditelnou pod důvody kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že dle odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu je zrušováno jak rozhodnutí stěžovatele, tak i rozhodnutí prvostupňového stavebního úřadu. Ve výroku napadeného rozhodnutí však zrušení prvoinstančního rozhodnutí obsaženo není.

K takto uplatněné kasační námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že i když je odůvodnění rozhodnutí neoddělitelně spjata s jeho výrokem a právě v jeho rámci musí být vykládáno, je dle ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. pro účastníky řízení závazný a jejich práva a povinnosti závazně určuje toliko výrok rozhodnutí ve věci samé, neboť pouze tato část rozhodnutí nabývá právní moci a je následně vykonatelná. Pokud tedy v dané věci existuje rozpornost v tom smyslu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že krajský soud zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, ačkoli výrokem bylo zrušeno pouze rozhodnutí stěžovatele, přičemž zrušení prvostupňového rozhodnutí je v závěru rozhodnutí pouze konstatováno, bez jakéhokoli odůvodnění, jedná se o zjevnou nesprávnost, která ovšem nemůže mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto nepředstavuje takové pochybení krajského soudu, pro které by napadené rozhodnutí muselo být zrušeno pro jeho nezákonnost.

Nejvyšší správní soud poté přistoupil k posouzení kasační námitky stěžovatele směřující proti správnosti učiněných právních závěrů krajského soudu, která by byla důvodnou, pokud by krajský soud aplikoval na danou věc nesprávný právní předpis, nebo by sice užil právního předpisu správného, tento by však nesprávně vyložil.

Namítá-li stěžovatel, že v projednávané věci krajský soud nesprávně určil počátek běhu jednorozhodnutí lhůty pro projednání přestupku dle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž argumentuje tím, že se v dané věci jedná o tzv. trvajících přestupek, u něhož se počátek běhu lhůty odvíjí až od okamžiku ukončení protiprávního stavu či protiprávního jednání, a nikoli od okamžiku, kdy toto jednání správní orgán poprvé zjistil, Nejvyšší správní soud takto uplatněné kasační námitce stěžovatele přisvědčil. Při posuzování její důvodnosti vycházel z následujících úvah.

Dle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

V případě, že správní orgán v řízení o přestupku zjistí, že odpovědnost za přestupek ve smyslu výše uvedeného ustanovení zanikla, řízení o přestupku zastaví [§ 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích].

Podle ustanovení § 105 odst. 3 písm. b) stavebního zákona se přestupku dopustí a pokutou od 25 000 do 50 000 Kč bude potrestán ten, kdo užívá stavbu bez kolaudačního rozhodnutí, pokud je takového rozhodnutí třeba, nebo umožní jiné osobě užívat stavbu bez kolaudačního rozhodnutí.

Pro posouzení věci je přitom podstatné, zda jednání žalobce, kterého se měl dle závěrů stěžovatele dopustit tím, že v době od 20. 2. 2003 do 29. 1. 2005 umožnil obchodní společnosti M. L., a.s., se sídlem v P. 4, V l. 16/1264, užívat na základě smlouvy o pronájmu nebytových prostor ze dne 30. 4. 2002 za účelem maloobchodního prodeje obuvi, textilu a sportovního zboží prostory v I. nadzemním podlaží (přízemí) a II. nadzemním podlaží (1. patro) v objektu v B., Č. 6 (prodejna „C. s.“), bez kolaudačního rozhodnutí, a kterým naplnil znaky přestupku dle shora citovaného ustanovení stavebního zákona, za které byl sankcionován, je možno považovat za tzv. trvající delikt (trvající přestupek) či nikoli.

Nejvyšší správní soud v dané souvislosti uvádí, že pojem trvajícího deliktu byl pro potřeby praxe vytvořen právní teorií a je nejčastěji používán v trestním právu. Trestní právo z hlediska časového úseku, v němž byly trestné činy spáchány, od jednorázových trestných činů odlišuje trestné činy pokračující, trvající a hromadné. Společným znakem uvedených trestných činů je jejich dlouhodobost, skládají se buď z řady dílčích útoků nebo spočívají v udržování protiprávního stavu. Trvající trestný čin bývá pravidelně charakterizován jako čin, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, anebo čin, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon zde postihuje právě udržování protiprávního stavu. Trvající trestné činy se posuzují jako jediný jednání, které trvá tak dlouho, dokud pachatel udržuje protiprávní stav; jde tedy o jediný skutek a jediný trestný čin, který je ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu. Trvající trestný čin se pak v návaznosti na výše uvedené počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti, tj. od okamžiku odstranění stavu, jehož udržování je znakem trestného činu (shodně též Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: *Trestní zákon. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 23 a násl.*, případně Novotný, O. a kol.: *Trestní právo hmotné. I. obecná část. 2. přepracované vydání. Praha: Kodex, 1995, s. 61*).

Uvedené principy je namísto přiměřeně akceptovat i pro potřeby správního trestání. Zmíněná „trvalost“ je totiž znakem jednotlivých skutkových podstat obsažených jak v trestním zákoně, tak v zákonech jiných, např. v zákoně o přestupcích či ve stavebním zákoně, jako je tomu v přezkoumávané věci. Rozlišování trvajících správních deliktů od ostatních pro účely posouzení běhu objektivních lhůt zmiňuje většina odborných publikací, jako typický příklad trvajícího správního deliktu, u něhož se počátek lhůty počítá od ukončení nedovolené činnosti, je pravidelně zmiňováno užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí (viz např. Mates P. a kolektiv, *Základy správního práva trestního, 3. vydání, C.H.Beck, 1995, str. 19, 5. odstavec*).

K charakteru trvajících deliktů a možnosti jejich postihu se ostatně v minulosti vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozhodnutí ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44, publikovaném pod č. 832/2006 Sb. NSS: „*Trvajícím jiným správním deliktem je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajících správního deliktu. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajících jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.*“

Aplikací výše uvedeného na právě projednávaný případ je tedy možno dospět k závěru, že jednání žalobce, které mělo spočívat v tom, že po určitou dobu (konkrétně od 20. 2. 2003 do 29. 1. 2005) umožnil nájemci na základě uzavřené nájemní smlouvy užívat konkrétní části stavby bez kolaudačního rozhodnutí, a které mělo naplnit znaky přestupku dle ustanovení § 105 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, nepochybně mělo charakter trvajících přestupku.

Z obsahu spisu je patrné, že orgán státního stavebního dohledu se o skutečnosti, že žalobce pronajal nebytové prostory bez předchozího kolaudačního rozhodnutí, poprvé dozvěděl dne 20. 2. 2003 při místním šetření, jednání žalobce však k tomuto datu nebylo ukončeno, žalobce měl udržovat protiprávní stav i po tomto datu, neboť nájemní vztah neukončil a nájemci nadále umožňoval užívání předmětných nebytových prostor, což orgán státního stavebního dohledu zjistil mj. též ke dni 1. 7. 2003, 13. 8. 2003 a 9. 9. 2004, kdy opakovaně provedl místní šetření. Pokaždé tedy, když se správní orgán dozvěděl, že protiprávní stav je nadále udržován, tj. že stále nedošlo k ukončení nájemního vztahu a tedy ukončení trvajících přestupku, započala běžet vždy nová subjektivní lhůta pro uložení sankce, přičemž objektivní lhůta mohla začít běžet teprve od okamžiku ukončení protiprávního stavu, v daném případě od okamžiku nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí dne 29. 1. 2005.

Z výše uvedených důvodů je proto nesprávná argumentace krajského soudu, podle které jednorozhodnutí lhůta pro projednání přestupku marně uplynula a stěžovatel svým rozhodnutím ze dne 4. 7. 2005 rozhodl o sankci v rozporu se zákonem.

K tomuto závěru přitom Nejvyšší správní soud dospěl nejen za pomoci přiměřené aplikace právní teorie z oblasti trestního práva, ale i prostřednictvím teleologického výkladu. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud přijal výklad provedený krajským soudem, tj. že lhůta pro projednání přestupku započala běžet od 20. 2. 2003, kdy se správní orgán poprvé dozvěděl o protiprávním jednání žalobce, dospěl by k nepřijatelnému závěru, podle něhož by žalobce mohl po uplynutí jednorozhodnutí lhůty počítané od takto stanoveného počátku v protiprávním jednání nadále beztrestně pokračovat, neboť by již neexistovala zákonná možnost, jak jej postihnout.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že ačkoli se trvajících delikt (přestupek) posuzuje vždy jako jedno jednání a jeden skutek až do ukončení deliktního jednání, je třeba odlišit situaci, kdy je již v průběhu trvání deliktu (tj. dříve, než je protiprávní stav ukončen)

uložena sankce. V takovém případě je, a to pouze z hlediska ukládání sankce, nutno trvajícím delikt považovat za ukončený, neboť se předpokládá, že právě uložení sankce pachatele donutí k ukončení protiprávního stavu. Pokud je však po uložení sankce protiprávní stav i nadále udržován a trvajícím delikt trvá dále, nejedná se z hlediska totožnosti skutku o skutek shodný, nýbrž o skutek nový, za který lze uložit další sankci. Existuje zde sice totožný pachatel i protiprávní stav, odlišnost je však dána časovým obdobím, po které delikt (přestupek) trvá a za které je sankce ukládána. Shora popsaná situace se však netýká přezkoumávané věci, neboť v daném případě uložená sankce pokrývá celé období trvání protiprávního stavu.

Nejvyšší správní soud tak z výše uvedených důvodů uzavírá, že stěžovatelem uplatněná kasační námitka dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byla shledána důvodnou, neboť rozhodnutí krajského soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, podle něhož je povinen se náležitě vypořádat s veškerými námitkami žalobce směřujícími do věci samé, které uplatnil v podané žalobě, když neobstály závěry krajského soudu o vydání rozhodnutí stěžovatele po uplynutí jednoholeté lhůty pro projednání přestupku.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne dle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu